

KDYŽ POMSTA, TAK SE ZELÍM

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

„Ty krásu, já se tak těším a přitom jsem včera ještě nemohl usnout, jak jsem se bál, jestli vůbec budeme hrát,“ povídá natěšeně Franta. „Jestli si nemohl usnout, tak to bylo z těch deseti piv, co si do sebe večer nalil U Křížů,“ popichuje ho řidič. „No ty zrovna máš co mluvit. Vypil si úplně to samý, co já a ještě si měl frťana. Se divím, že vůbec lezeš za volant, určitě jedeš na zbytkáč.“ „Prd, před obědem jsem si fouknul a byl jsem v pohodě. Jinak bych za volant nelezl, nejsem blázen,“ hájí se řidič a hned dodává: „Já spal, jako nemluvně.“ „To se ti to chrápe, když nemáš žádný starosti,“ přiléval Franta olej do ohně. „Nemám. Tak nezávid! Kdyby sis to uměl zařídit jako já, tak nemáš brouka v hlavě.“ „Co ty sis zařídil, ty vole?! Nemít toho anděla, co máš doma, myslím jeho ženu,“ otočil se s vysvětlením na mne, „tak už ležíš někde pod mostem nebo hniješ v kriminále. Vždyť ona všechno udělá za tebe a ty se jen válíš.“ „Vždyť říkám, že jsem si to uměl zařídit. Z tebe mluví jenom závist, kamaráde,“ uzavírá spoluhráč z místa řidiče.

„Já mít toho tvého anděla, na rukou bych ji nosil. Na rukou, ty troubo. Ale ty ne, necháš ji běhat za sekačkou, štípat dříví, vyvařovat ..., se divím, že tě ještě nevykopla. Určitě jen kvůli dětem,“ vyčítá Franta. „Proč by mě vykopávala, když mě miluje? To ty nikdy nepochopíš,“ směje se řidič. „Vole, že nenosíš na rukou tu svojí,“ přidal se spolujezdec. „By mi vyskočily ruce z ramen, ty blázne,“ skočil mu Franta hned do řeči, ale spoluhráč pokračuje: „Tady kážeš o lásce a koukni, jak se chováš doma. To je tedy láska.“ „Ty taky buď zticha, hlupáku. Mojí ženu s jeho nemůžeš vůbec srovnávat. To je jako bys vedle sebe postavil lesní studánkovou vílu a rozzuřenou medvědici, co jí někdo jedl z mističky. Víla ti skočí i pro modré z nebe, ta moje ti leda urve hlavu nebo něco jiného,“ vysvětluje zapáleně Franta. „Tak to je jasný, proto sbíráš ty funkce, abys toho měl hodně a nemusel se doma tulit v brlohu,“ zasazuje ránu do vazů spoluhráč a všichni řveme smíchy. „Pitomci! Nic nevíte, moje žena je náhodou úplně zlatíčko.“ „To jo, jsem si všiml, jak jsme šli pozdě minule z hospody. Viděl jsem dobře, jak nejprve do dveří místo své hlavy strkáš tabulku čokolády. Si na to vezmi příště vidle, to bude ještě bezpečnější,“ nepřestávají spoluhráči Frantu dráždit a mě už bolí od smíchu celé břicho.

František jim vlepil každému jeden pohlavek a opřel se ztěžka zády do sedačky. „Vy se mi tak můžete smát. Celý váš fotbal je o čutání do meruny a lemtání piva. To já se musím o celý oddíl starat, aby všechno běželo, jak má. Včera jsem ani nevěděl, jestli dáme dohromady dost lidí a koukni se dnes. Bude nás jedenáct a jedeme si pro tři body. To já musel všechno zařídit, vy se jen vezete v mém kočáře, blbouni,“ řekl si ještě své Franta, ale usmíval se. Hecování mezi kamarády je normální a každého chlapa to baví. Je to legrace, která se nikam nepřenáší, zůstává mezi svými a díky ní se udržuje pohodová atmosféra v týmu. „Já jen doufám, že v Hlošanech bude vše OK. Už jsem tam zažil, že se pro špatné hřiště nehrálo. Dnes by to byla škoda, když už máme tak skvěle nakročeno,“ povzdechl si trenér, hráč a funkcionář v jedné osobě. Bylo znát, že mu na klubu záleží. Ať byl jakýkoli, rozhodně byl srdcař a to nikdo popřít nemohl.

Nezpůsobilé hřiště. Zaříkavadlo, které nemá rád žádný fotbalista. Když už fotbal kopeme, tak chceme hrát co nejvíce, protože nás to baví. Občas se ale nehraje. Některé příčiny jsou docela logické a předpokladatelné, jiné zase úplně hloupé a nepředvídatelné. Nejčastější problémy působí voda. Když vynecháme přímo záplavy, které dokážou proměnit hřiště i s příslušenstvím v Atlantidu,

jde samozřejmě o dlouhotrvající deště v kombinaci s nevhodným povrchem a podložím, které příliš nevsakuje. Za celá léta udusávání se není čemu divit.

Archeologové z dob budoucích se možná budou jednou divit, co pod hrací plochou najdou všechno za poklady. Každopádně na podmáčeném trávníku není příliš radost hrát. Hráči se moc nebaví, zato diváci, ti často vidí velmi kreativní pojetí hry. Míč nejde přihrávat po zemi a nemůžeš počítat ani s jeho odrazem. Každý jeho dopad je jak do šlehačkového dortu. Gejzír vody do stran a přilepení k zemi. Hráči se brodí vodou a malou výhodu mají snad jen ti s větší nohou. Jejich kopačky plní funkci ploutví.

Každý hráč vstupuje do tohoto brouzdaliště s odhodlaným plánem zůstat za každých podmínek pevně na nohou. O to je to horší, když hned ve druhé minutě hodí předního nebo zadního placáka a do konce poločasu vypadá jak účastník soutěže miss mokré tričko. Je s podivem, že rozhodčí nechává hráče na takovém terénu trápit. Odnosou to nejen fyzickými šrámy v soubojích, ale pokud má někdo z dětství vzpomínky, jak se na rybníce topil, může být takový zápas impulsem k opětovnému propuknutí fobie a vstupenkou k sezení u psychoterapeuta. A to jsem se ještě nezmínil o správci hřiště, který s hlavou v dlaních do sebe klopí jednoho panáka za druhým, protože ví, jak jeho opečovávaný trávník dostane zabrat.

Velmi zábavné bývají momenty, kdy útočníci i obránci kopou do balónu ve velkém vápně. Jedni směrem k bráně, druhí od ní, ale míč má svůj vlastní životní postoj a odmítá se hnout o více než pár centimetrů jakýmkoli směrem.

V pozdních podzimních zápasech nebo v brzkých jarních může hráče zaskočit sněhová nadílka. Určitě to netrápí fotbalisty z nížin, ale ti z vyšších poloh vědí, o čem mluvím. V takových chvílích nezbývá než zapojit do práce radlici a sněhová hrabla a nějak se s tím bílým blátem vypořádat. K tomu se ještě hodí červený fotbalový míč, aby byl na sněhu krásně vidět. Bývá to v dobách, kdy se rozběhají i spoluhráči, kteří se obvykle po hřišti přesunují poklidným turistickým tempem. Co naplat, když jsou teploty nízko, je lepší zahřát se během, než drkotat zuby.

Fotbalisté zimu obvykle neradi. Zelený trávník se musí vyměnit za parkety tělocvičny, což by ještě šlo, ale mnozí trenéři rádi zařazují běžecký trénink bez balónu a to už každému nevoní.

Velmi vtipným důvodem „nezpůsobilého hřiště“ bývá neposekaný trávník. Píši schválně v uvozovkách, protože se nestává, že by kvůli tomu rozhodčí zápas zrušil. Nepříjemné to ale bývá. Míči se nechce kutálet, musíš ho posílat vzduchem a při každém prudším odkopu či přihrávce odlítávají i hlavy pampelišek. Když je to v době odkvětu, po chvíli je ve vzduchu tolik chmýří, že se alergici a astmatici sápo po svých inhalátorech. Po takových zápasech bývá leckdo pěkně napasený, ale z hlediska zákona o zachování botanických druhů nemohla příroda zařídit lepší způsob rozšiřování semen do krajiny.

Jak je možné, že některá hřiště připomínají zážitkovou botanickou zahradu? Odpověď je jednoduchá – rozbitá sekačka nebo opilý správce hřiště. Ve druhém případě lze ještě leccos zachránit. Stačí naskočit na traktůrek a na poslední chvíli práci správce zastat, ale v případě poruchy bývají nápravy těžší. Stává se, že hráči navozí své domácí zahradní sekačky a společnými silami hrací plochu připraví. Nekonečné chození, tam a zpět a pruhy ubývají tak pomalu. Legrační ovšem je, když se sekačka rozbije na poslední chvíli a přímo v provozu. Část hřiště má dokonalý sestřih a další kus je jak džungle. Přejít s míčem z angličana do jumanji bývá, pro některé méně technicky obdařené hráče, opravdovým oříškem. Vypadá to, jako by zdolávali vozovou hradbu. A že se nedá zakopnout o pampelišku? Tak to si ještě málo viděl.

Pikantním důvodem, který se může projevit na kvalitě hrací plochy, bývá špatná logistika a komerční využití hřiště k vítanému přivýdělku do klubové kasy. Rozumný vedoucí klubu dovolí pořádání koncertu na hřišti v době, kdy je na řadě venkovní zápas nebo alespoň po domácím utkání. Ale vábnička v podobě snadného zisku může zakalit i jinak jasnou mysl. Po noční pařbě sbíráš po hřišti nejen kelímky od zlatavého moku. Může se stát, že narazíš i na kdejaký jiný odpad.

Od vstupenek počínaje, přes občasně špatně ukrytého podpapíráka či prezervativ, až po zapomenutého, dočasně vypnutého, fanouška metalu či techna. Nikdo rád neuklízí po druhých, ale hřiště se na zápas připravit musí. S větším množstvím spoluhráčů to většinou zvládneš včas, ale jsou známy i případy, na které jsi v danou chvíli krátký. Ty vyžadují komplexnější a časově náročnější nápravu.

Mluvím o noční návštěvě divokých prasat. Divočáci dokáží během jediné noci dostat hřiště do stavu, nad kterým by nejeden zemědělec, chystaje se na sázení brambor, zaplesal. Fotbalovému člověku ale zbydou jen oči pro pláč a každý hned pozná, že dnes se rozhodně hrát nebude. Místní myslivci jsou v tu chvíli fotbalisty důrazně žádáni o vykonání pomsty, která je nejlépe servírovaná po posledním zápase sezóny s knedlíkem a se zelím. Nebo snad se šípkovou omáčkou?